Efeseni - Comentarii Jean Koechlin

Epistola către Efeseni îl priveşte pe creştin în poziţia sa cerească. Cerul nu este numai un loc de şedere în viitor pentru copilul lui Dumnezeu; el are chiar de acum în cer locuinţa sa în Hristos. Unui cap de familie care lucrează în altă parte decât acolo unde domiciliază nici nu-i trece prin minte să-şi confunde locuinţa cu uzina sau cu biroul. A fi absent din casă nu-l împiedică nicidecum să aibă în aceasta un „acasă“, loc al afecţiunilor şi al intereselor sale, loc în care se află tot ce posedă el. Astfel este cerul pentru cel răscumpărat: locul familiar unde se află deopotrivă comoara sa şi inima sa (Luca 12.34), pentru că Mântuitorul lui este acolo. Hristos este în cer şi noi suntem în Hristos. Acest dublu fapt ne asigură dreptul de acces la binecuvântările înalte şi preţioase care sunt ale Lui. Tot ceea ce-L priveşte pe Cel Preaiubit îi priveşte cu aceleaşi drepturi şi pe cei care sunt făcuţi plăcuţi în El (v. 6). De aceea apostolul desfăşoară ansamblul planului lui Dumnezeu în Hristos (sursă a oricărei binecuvântări) în această lungă frază (v. 3-14), care nu suportă nicio tăietură, pentru că totul este menţinut şi legat de gândul lui Dumnezeu. În acelaşi fel, ceea ce El a făcut pentru noi este inseparabil de ceea ce El a făcut pentru Hristos şi trebuie să contribuie în final „spre lauda gloriei Sale“ (v. 12) şi „spre lauda gloriei harului Său“ (v. 6).

În rugăciunea adresată către „Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos“ (v. 17), apostolul cere pentru sfinţi ca ei să ştie mai întâi care este poziţia lor (v. 18) şi apoi care este puterea care îi introduce în această poziţie (v. 19, 20).«Plinătatea binecuvântării noastre decurge din faptul că suntem binecuvântaţi împreună cu Hristos. Asociaţi în ruină cu primul Adam, noi suntem acum asociaţi în glorie cu Cel de-al doilea Om; ca atare, El nu posedă nimic în care noi să nu fim introduşi, semn al dragostei desăvârşite: gloria (Ioan 17.22), bucuria (Ioan 15.11), pacea (Ioan 14.27), dragostea Tatălui (Ioan 17.26). El nu-Şi va lua moştenirea fără cei împreună-moştenitori cu El. Pavel nu cere ca sfinţii să aibă parte de aceste lucruri – căci ele le aparţin deja – ci să se bucure de ele.» (J.N.D.).Şi, să fim atenţi, ochii inimilor noastre sunt cei care trebuie să se deschidă asupra acestor realităţi glorioase. Dragostea este adevărata cheie a priceperii (Luca 24.31). Limpezindu-ni-se afecţiunile, Duhul ne face să-L contemplăm pe Hristos, Omul înviat îmbrăcat cu putere şi cu glorie, potrivit Psalmului 8. Trupul Lui, Adunarea, Îl completează ca Om. El este „Capul“ glorios în cer. Biserica este „plinătatea Celui care umple totul în toţi“ (v. 23).

În puţine cuvinte, versetele 1-3 zugrăvesc tragica noastră condiţie de odinioară. Copii ai mâniei, umblam în acelaşi timp potrivit lumii, potrivit căpeteniei acesteia şi potrivit poftelor noastre vinovate. Dumnezeu însă a intervenit (v. 4). „Dragostea Lui mare“ s-a ridicat mai sus de această mizerie. El i-a adus la viaţă pe cei morţi. I-a înviat. Încă şi mai mult, i-a făcut să şadă în chiar cerul Său, în acelaşi loc unde este aşezat Hristos (v. 6; cap. 1.20). Sunt doar două poziţii: «mort în păcate» sau «aşezat în locurile cereşti»; nu există poziţie intermediară. Fiecăruia îi revine să ştie care este a lui.Versetele 8-10 atestă inutilitatea lucrărilor noastre pentru mântuire şi deplina valoare a celei a lui Dumnezeu: „suntem lucrarea Sa“. Dar faptul de a fi aşezaţi în locurile cereşti ne scuteşte de orice activitate pe pământ? Dimpotrivă! Mântuiţi prin har, am fost creaţi din nou (vezi cap. 4.24), aşa cum o unealtă este prelucrată în vederea unei întrebuinţări precise: pentru lucrările bune pe care acest Dumnezeu al bunătăţii (v. 7) le-a hotărât mai înainte pe calea noastră (Psalmii 100.3; 119.73). Aceasta nu pentru că El ar avea nevoie de lucrarea noastră, ci pentru că doreşte devotamentul nostru. De asemeni, să nu existe dimineaţă în care să nu-l cerem: «Doamne, arată-mi ceea ce Tu Însuţi ai pregătit pentru mine astăzi. Şi acordă-mi să le împlinesc cu ajutorul Tău» (Evrei 13.21).

Comparativ cu poporul iudeu, soarta naţiunilor era nespus de mizerabilă. Ele nu aveau niciun drept la promisiunile făcute de Domnul lui Avraam şi descendenţilor lui (Romani 9.4). Şi noi facem parte dintre aceşti străini. Într-adevăr, să ne aducem aminte (v. 11) de această tristă vreme când eram fără Hristos, în consecinţă fără speranţă şi fără Dumnezeu în lume. Astfel, tot ceea ce posedăm acum în El va fi cu atât mai de preţ pentru noi. Avem cu Dumnezeu mai mult decât un legământ: o pace gratuită (Romani 5.1), garantată prin prezenţa Domnului Isus din cer. „Pentru că El este pacea noastră“ (v. 14). El de asemenea este Cel care a făcut-o (v. 15b) şi a plătit pentru ea preţul în întregime. În sfârşit, El este şi Cel care a vestit-o (v. 17). Nu dorea să lase în seama nimănui grija de a le-o transmite ucenicilor Săi dragi în seara învierii Sale: „Pace vouă“, le spune El (Ioan 20.21; Isaia 52.7). Şi adaugă: „Vă trimit şi Eu pe voi…“. Noi, care am auzit şi am crezut această veste bună a evangheliei, suntem responsabili, la rândul nostru, să o facem cunoscut altora.Sfârşitul capitolului ne arată Adunarea lui Dumnezeu ca o clădire în construcţie (vezi Fapte 2.47), întemeiată pe Hristos, piatra din capul unghiului, pentru a fi locuinţa Lui aici, jos, în Duh.

Acest capitol este constituit sub forma unei paranteze, ca pentru a scoate mai bine în evidenţă taina, „acum descoperită“, care formează subiectul său (v. 3, 9), cea a lui Hristos şi a Adunării. Istoria omului este împărţită în perioade numite „veacuri“ (1.21; 2.7; 3.9) – sau uneori dispensaţii, economii – pe parcursul cărora Dumnezeu Se descoperă sub un anumit nume unor anumite categorii de persoane. În cursul dispensaţiei harului, a noastră, caracterizată prin prezenţa Duhului Sfânt pe pământ, Dumnezeu Se descoperă ca Tată şi cheamă un popor ceresc.Dacă înţelepciunea divină poate fi contemplată în creaţie (Psalmul 104.24; Proverbe 3.19), cu cât mai mult străluceşte ea în planurile de neclintit ale lui Dumnezeu, având în vedere gloria şi bucuria eternă a Fiului Său Preaiubit! Această înţelepciune „atât de felurită“ s-a manifestat într-un mod suveran şi cu totul nou „prin Adunare“. Îngerii o admiră; naţiunile primesc „evanghelia (vestea cea bună)“ (v. 8). Iar lui Pavel i-a fost dată, printr-o chemare deosebită, această descoperire a cărei măreţie îl umileşte în propriii ochi (v. 8). El era împuternicit să facă cunoscut tuturor bogăţiile harului (cap. 1.7; 2.7) şi gloriei divine (cap. 1.18; 3.16). Ca unii care suntem privilegiaţii acestor „bogăţii de nepătruns“, să le preţuim mai mult decât orice.

Această nouă rugăciune a apostolului este adresată „Tatălui Domnului nostru Isus Hristos“ (v. 14; comp. cu cap. 1.16,17). Fie ca Acela „care poate să facă nespus mai mult decât toate câte cerem sau gândim“ (v. 20) să ne răspundă fiecăruia dintre noi! Să ne dea să înţelegem câte ceva din gloria Lui, în toate sensurile de nemăsurat şi veşnică! Dar, oricât de măreţe ar fi perspectivele acestei glorii, ele nu fixează şi nu reţin afecţiunile noastre. De aceea apostolul adaugă fără tranziţie: „şi să cunoaşteţi dragostea lui Hristos…“ (v. 19). Închipuiţi-vă că eu aş fi dus dintr-o dată în palatul unui rege; aş fi acolo, fără-ndoială, orbit şi dezorientat. Dacă însă îl regăsesc în acel loc pe cel mai bun prieten al meu şi descopăr că el este chiar regele, imediat mă voi simţi fericit şi în largul meu. Astfel este cu gloria: este cea a lui Isus pe care Îl iubim.Împreună cu apostolul, să cerem ca Duhul Lui să ne întărească „omul dinăuntru“. Dacă Hristos locuieşte în noi (v. 17), nimic mai puţin decât „toată plinătatea lui Dumnezeu“ ne va umple (v. 19; Coloseni 2.9,10) şi, odată cu ea, puterea, dragostea, credinţa, înţelepciunea. Dragi prieteni, Tatăl ne-a făcut nouă loc în casa Lui (cap. 1 şi 2). Noi I-am făcut loc lui Isus în inima noastră?

„Nu m-am ferit să vă fac cunoscut tot planul lui Dumnezeu. Luaţi seama deci la voi înşivă…“. Acest cuvânt al lui Pavel către bătrânii din Efes (Fapte 20.27,28) corespunde celor două diviziuni ale Epistolei către Efeseni. De la capitolul 1 până la capitolul 3, apostolul expune minunatul plan divin. „Vă îndemn deci…“, înlănţuie el, arătând prin capitolele 4 la 6 ce umblare corespunde unei chemări atât de înalte (1 Tesaloniceni 1.12). Ceea ce trebuie să o caracterizeze în primul rând este reversul unui spirit de superioritate: smerenia cu blândeţea şi îngăduinţa

dragostei, în legătura păcii. Potrivit speranţei unei singure chemări, un singur Duh uneşte mădularele unui singur Trup (oamenii însă au înfiinţat numeroase biserici, fiecare dintre acestea numărându-şi membrii ei). Sub autoritatea unui singur Domn, este dată ca învăţătură o singură credinţă creştină şi un singur botez conferă numele şi responsabilitatea de creştin (oamenii însă vă vorbesc de botezarea în religia lor!). În sfârşit, un singur Dumnezeu şi Tată, de la care sunt toţi şi toate, are asupra noastră drepturi divine.Domnul, ca Om glorificat, „S-a suit mai presus de toate cerurile“, după ce a coborât în moarte. El le dă acum alor Săi felurite daruri din harul Său. Practicăm noi cu adevărat supunerea faţă de El?

Cea mai mare parte a tinerilor sunt nerăbdători să aibă acces la privilegiile adulţilor, în timp ce, din contră, le este indiferent dacă-şi prelungesc, uneori pe durata întregii vieţi, o stare spirituală copilărească.Versetele 13-16 descriu dezvoltarea armonioasă a acestui trup al lui Hristos din care noi facem parte. Aceasta rezultă din creşterea fiecărui credincios. În Isus, „starea de om matur“ îşi atinge statura completă. Hristos în el este „plinătate“ (v. 13; 1 Ioan 2.13). Spre deosebire de el, copilaşul, nefiind întărit în adevăr, rămâne receptiv la toate erorile. Ce stare periculoasă! Şi putem constata în ce întuneric moral şi spiritual este scufundată lumea prin ignoranţă faţă de Dumnezeu (v. 17-19). Noi, care am fost învăţaţi potrivit adevărului care este în Isus, să arătăm prin purtarea noastră cum „L-am cunoscut (L-am învăţat) pe Hristos“ (v. 20). Doctrina noastră, sau mai degrabă felul nostru de a trăi, este o Persoană. Hristos se învaţă. Să Îl studiem bine! Şi să-L trăim!La fel cum dăm jos o haină pentru a lua o alta, tot aşa noi ne-am dezbrăcat de omul cel vechi şi ne-am îmbrăcat cu omul cel nou (v. 22-24). Îmbrăcămintea cuiva nu trece neobservată. Care este îmbrăcămintea noastră înaintea ochilor tuturor? Hainele murdare ale omului vechi, sau mai bine vreo asemănare morală cu Domnul Isus? (Fapte 4.13).

Este trist, într-adevăr, că oamenilor care sunt aşezaţi în locurile cereşti, Dumnezeu este obligat să le facă recomandări atât de elementare: lepădaţi, ... nu furaţi, ... nu vă îmbătaţi, ... (cap. 5.18)... El însă ştie de ce sunt capabile sărmanele noastre inimi carnale, iar diavolul, care ştie şi el, nu va scăpa niciun prilej pe care i-l vom oferi (v. 27).Să remarcăm că fiecare îndemn este însoţit de un motiv deosebit de înalt şi de mişcător. Trei Persoane divine sunt aici interesate: 1. Duhul Sfânt este în noi; să ne ferim să-L întristăm (v. 30). 2. Suntem copiii preaiubiţi ai lui Dumnezeu, iar Tatăl nostru, care este Dumnezeul dragostei, doreşte să vadă asemănarea Sa în noi (cap. 5.1). „Iertându-vă unii pe alţii, după cum şi Dumnezeu v-a iertat pe voi“, este scris (v. 32). Aceasta merge mai departe decât rugăciunea dată ca învăţătură ucenicilor iudei: „Şi ne iartă nouă păcatele noastre, pentru că şi noi iertăm oricui ne este dator“ (Luca 11.4). 3. Isus Însuşi este Modelul nostru (cap. 5.2; Ioan 13.14). El ne-a învăţat dragostea iubindu-ne până la moarte (1 Ioan 3.16). Totuşi, să nu uităm niciodată că El S-a oferit lui Dumnezeu în primul rând, ca jertfă desăvârşită, de un miros infinit de plăcut...

Atenţie la cuvintele deşarte şi nebune pe care le putem rosti (v. 3-5) sau asculta (v. 6)! Odinioară întuneric, noi suntem acum lumină în Domnul; între cele două: întoarcerea noastră la Dumnezeu. Două stări cărora le corespund două umblări: cea de altădată (cap. 2.2 şi 4.17-19) şi cea care trebuie să ne caracterizeze de acum înainte. Creaţi pentru lucrări bune, să umblăm în ele (cap. 2.10)! Chemaţi la gloria lui Hristos, să umblăm într-un fel vrednic de această chemare (cap. 4.1)! Ca unii care suntem copii ai Dumnezeului dragostei, să umblăm în dragoste (cap. 5.1)! Deveniţi „lumină în Domnul“, să umblăm ca nişte copii ai luminii (v. 8; comp. cu Ioan 11.10)! În zilele noastre periculoase şi rele, să fim atenţi unde ne punem piciorul; să umblăm cu grijă (v. 15)! Toate aceste condiţii să fie ele o dureroasă constrângere? Nicidecum; versetele 19 şi 20 chiar arată în ce fel îşi exprimă creştinul bucuria şi recunoştinţa.Să luăm versetul 16 ca dreptar! Fiecare dintre noi cunoaşte regretul de a fi lăsat să-i scape de nenumărate ori ocazia, atât pentru slujire, cât şi pentru mărturie! Cel puţin să ştim să le prindem pe cele care încă sunt în faţă. Şi să nu pierdem unica şi minunata ocazie de a trăi restul scurtei noastre vieţi pe pământ pentru Domnul Isus Hristos, Singurul care este demn de aceasta.

Până la capitolul 6.9, apostolul va introduce creştinismul în cercul familiei. Supunerea unei femei faţă de soţul ei, caz particular al versetului 21, este considerată astăzi, în ţările noastre, ca un principiu perimat. Dacă însă teama de Hristos este cea care constituie atmosfera unui cămin, soţul nu va impune nimic după bunul său plac, iar soţia, de partea ei, va recunoaşte că tot ceea ce el i-a cerut corespunde cu voia Domnului. De fapt, dragostea va şti să-i dicteze soţului atitudinea lui. Şi din nou este evocat Modelul perfect: Hristos în afecţiunile Sale divine pentru Adunare. În capitolele 1 (v. 23) şi 4 am văzut Adunarea ca Trupul Său, El fiind Capul. În capitolul 2, Biserica ne-a fost prezentată ca o clădire, în care El este piatra unghiulară. Aici, în sfârşit, ea este Soţia Lui. Cu acest titlu ea a primit, primeşte şi va primi dovezile cele mai înalte ale dragostei Sale. Ieri, Hristos S-a dat pe Sine Însuşi pentru Adunare (v. 2). Astăzi, El o înconjoară cu grija Lui, o curăţeşte, o hrăneşte, o îndrăgeşte şi o pregăteşte cu tandreţe pentru întâlnirea glorioasă (v. 26, 29; vezi cap. 4.11...). Mâine, El Şi-o va înfăţişa, demnă de El, pentru bucuria Sa, „neavând pată sau zbârcitură sau ceva de felul acestora, ci ... sfântă şi fără cusur“, pentru că ea va fi îmbrăcată în propriile Sale perfecţiuni (v. 27).

Să nu gândim că această epistolă, care expune adevăruri înalte şi uneori abstracte, a fost scrisă numai pentru creştinii avansaţi, pentru oamenii maturi din capitolul 4.13. Aici apostolul se adresează direct copiilor. Iar ceea ce are să le spună este foarte simplu: „Ascultaţi de părinţii voştri“; socotiţi avertismentele lor ca fiind cele ale Domnului. Această disciplină, aşa de dureroasă cum vă pare uneori, corespunde instrucţiunilor pe care părinţii voştri le-au primit cu privire la voi (v. 4).Cât despre robi şi stăpâni, ceea ce sunt ei îndemnaţi se aplică tuturor celor care au şefi (v. 5-8) sau subordonaţi (v. 9). Munca noastră ne va da în orice zi ocazia de a pune aceste versete în practică, cu alte cuvinte, de a face (din inimă) voia lui Dumnezeu. Noi suntem sub ochii Lui încontinuu (v. 6). Avem însă nevoie de forţă. Unde să o găsim? În Domnul (v. 10). El singur ne va face capabili să înfruntăm periculoşii vrăjmaşi nevăzuţi, puterile spirituale ale răutăţii satanice care ne ameninţă. Pentru că Hristos este El Însuşi aşezat „în locurile cereşti, mai presus de orice stăpânire şi autoritate ... şi domnie...“, obţinând asupra lor victoria de la cruce (cap. 1.20-22; Coloseni 2.15).

Pentru a rămâne neclintiţi în faţa acestor vrăjmaşi „spirituali“ atât de periculoşi, armele omului sunt totalmente ineficace – tot atâta cât ar fi să se lupte cu pumnii împotriva tancurilor sau a proiectilelor teleghidate (vezi şi Iov 40.20...). Dumnezeu însă pune la dispoziţia noastră armura Lui (comp. cu Romani 13.12). Care sunt piesele ce o compun? Adevărul ca centură: forţa care dă supunerea faţă de Cuvânt; prin el Isus a triumfat în pustie. Dreptatea ca platoşă: o purtare ireproşabilă, fără greşeală înaintea oamenilor. Evanghelia păcii drept încălţăminte: o umblare activă în pace, pregătind oamenii să primească adevărul. Credinţa drept scut: o încredere totală în ceea ce este Dumnezeu. Mântuirea drept coif: aceeaşi încredere în ceea ce a făcut Dumnezeu. Astfel îmbrăcaţi şi protejaţi, sabia Duhului şi rugăciunea ne vor permite un contraatac victorios.Este prea târziu să îmbrăcăm această armură completă atunci când trebuie să fim în luptă. Purtând-o „în orice timp“ (v. 18), vom fi protejaţi cu siguranţă în „ziua cea rea“ (v. 13). Printre rugăciunile noastre, să nu le neglijăm pe acelea care au ca subiect lucrarea Domnului. Apostolul le solicita. El era sigur că va găsi la efeseni un profund interes pentru evanghelie şi pentru Adunare. Fie ca Domnul să vadă acelaşi profund interes în fiecare dintre noi!